

ALEX ASTER

SKYSHADE

BIBΛIO 3

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Lightlark 3: Skyshade**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Skyshade

Από τις Εκδόσεις Amulet Books, 2024

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alex Aster

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Chelsea Hunter

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© Alex Aster LLC, 2024

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2025

ISBN 978-618-01-5057-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκην 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psichogios.gr

psichogios.gr

ALEX ASTER

SKYSHADE

ΒΙΒΛΙΟ 3

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

Για όποιον έχει στραφεί ποτέ
σε άλλους για να αντλήσει δύναμη
αλλά τη βρήκε στον εαυτό του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

ΣΠΙΤΙ

Η Άιλα Κράουν είδε τον άντρα που αγαπούσε να εξαφανίζεται καθώς ο κόσμος γκρεμιζόταν.

Ο άλλος άντρας που αγαπούσε άρπαξε το μπράτσο της με την ανώφελη ελπίδα να κρατηθεί από ένα όνειρο προτού ξυπνήσει. Το στομάχι της σφίχτηκε· τ' αυτιά της κουδούνιζαν...

Οι ήχοι από σπαθιά που χτυπούσαν μεταξύ τους και τα ουρλιαχτά των ντρεκ άφησαν τη θέση τους στη σιωπή.

«Είσαι σπίτι», είπε ο Γκριμ, με τη φωνή του να σπάει από ανακούφιση και μετά η Άιλα βρέθηκε στο οικείο μέρος πάνω στο στήθος του, με το μάγουλό της κάτω από την καρδιά του. Το ένστικτό της ήταν να εισπνεύσει τη μυρωδιά του, να τον κρατήσει κοντά της.

Σπίτι. Κάτι βαθιά μέσα της ξετυλίχτηκε.

Κάτι άλλο ζάρωσε.

Αποτραβήχτηκε από την αγκαλιά του. Κοίταξε κάτω. Η πανοπλία και τα χέρια της ήταν καλυμμένα με αίμα. Τα χείλη της είχαν τη γεύση αλατιού – ιδρώτας και δάκρυα από τη μάχη.

Σκέφτηκε όλα όσα είχε κάνει... όλα όσα ήταν...

Ήθελε να το βάλει στα πόδια. Ήθελε να τρέξει σ' αυτούς τους διαδρόμους όπως είχε κάνει την πρώτη φορά που είχαν γνωριστεί, ήθελε να μεταφερθεί πίσω στο Λάιτλαρκ, πίσω στην αγκαλιά του Όρο...

Όμως είχε λόγο που βρισκόταν εδώ. Η Άιλα θα σκότωνε είτε τον Όρο είτε τον Γκριμ, σύμφωνα με την προφήτισσα. Έτσι ήταν γραφτό. Τώρα, γνωρίζοντας τι είχε κάνει στο παρελθόν, όλους

τους ανθρώπους που είχε σκοτώσει... δεν εμπιστευόταν τον εαυτό της ότι δε θα έκανε κακό στον βασιλιά του Σάνλινγκ.

Ο Γκριμ την πλησίασε αργά, διστακτικά. Η φωνή του ήταν απαλή. «Καρδιά μου». Της πρόσφερε ξανά το χέρι του, με τις αρθρώσεις του γδαρμένες και καλυμμένες τόσο με το δικό του αίμα όσο και με του Όρο.

Καρδιά μου. Η δική της ήταν χωρισμένη στα δυο. Το ένα κομμάτι τον ήθελε περισσότερο από οτιδήποτε άλλο – *θυμόταν*. Το άλλο ήθελε να τον μαχαιρώσει στο στήθος ξανά.

Πήρε το χέρι του.

Οι φαρδιοί ώμοι του Γκριμ χαλάρωσαν από την ανακούφιση έως ότου εκείνη είπε: «Πήγαινε με εκεί».

Ήξερε τι εννοούσε. Όσο κι αν ήθελε να τον μισήσει, όσο κι αν ευχόταν το μίσος της για κείνον να κρατούσε, να ριζώσει στα κόκαλα της και να καλύψει τα πάντα σαν τα χορτάρια σ' έναν παραμελημένο κήπο, την ήξερε. *Την ήξερε πραγματικά.* «Άιλα...»

«Πήγαινε με εκεί». Η φωνή της ήταν βραχνή και τραχιά. Θα μπορούσε να μεταφερθεί με το αστροραβδί της ή με τη δύναμή του, αλλά η ιδέα να χρησιμοποιήσει έστω κι ένα ίχνος ικανότητας αφότου είχε δει τι είχε κάνει με αυτήν την έκανε να θέλει να κάνει εμετό. Ο Γκριμ την παρατήρησε για άλλη μια στιγμή προτού τυλίξει τα δάχτυλά του γύρω από τα δικά της, και μετά το δωμάτιο εξαφανίστηκε. Το στομάχι της σφίχτηκε ξανά.

Στάχτη κάλυπτε κάθε επιφάνεια του τοπίου, ένα στρώμα δηλητηριώδους χιονιού. Τα σπίτια ήταν καρβουνιασμένες στοίβες σαν καυσόξυλα. Τίποτα δε στεκόταν όρθιο πια. Το χωριό είχε γονατίσει.

Η κραυγή της έκοψε τη σιωπή σαν δρεπάνι. Πτώματα μεγάλα και μικρά ήταν κουλουριασμένα πάνω στο έδαφος, έχοντας γίνει ένα με τα συντρίμια. Κάποια ήταν ακαθόριστα σχήματα πάνω στην πέτρα.

Εσύ το έκανες αυτό, είπε μια φωνή στο μυαλό της. *Τέρας.*

Όχι. Δεν το ήθελε...

Οι αναμνήσεις περνούσαν αστραπιαία κάτω από τις βλεφαρίδες της. Είδε τον εαυτό της να επισκέπτεται αυτό το μέρος, να

θρηνεί για την ίδια πράξη στο παρελθόν. Πονούσε. Πονούσε πολύ: ήταν μια πληγή που αρνιόταν να κλείσει. Ήθελε να αιμορραγήσει. Της... άξιζε να αιμορραγήσει. Ωστόσο, ο πόνος της δε σήμαινε τίποτα – αυτοί οι άνθρωποι ήταν νεκροί εξαιτίας της.

Εξαιτίας της δύναμής της.

Στράφηκε στον Γκριμ, με τα μάτια της να καίνε. «Καλύτερα να με φυλακίσεις. Είμαι... είμαι εγκληματίας. Είμαι χειρότερη από κάθε κλέφτη ή δολοφόνο εγώ...»

Ο Γκριμ την έπιασε καθώς άρχισε να καταρρέει. «Δεν έγινε σκόπιμα αυτό», είπε εκείνος, σταθεροποιώντας τους ώμους της.

Πνίγηκε με την ανάσα της. «Έχει σημασία ο σκοπός, όταν εκατοντάδες άνθρωποι είναι νεκροί;»

Τα μάτια του ήταν θλιμμένα. «Έχει».

Ελευθερώθηκε από τα χέρια του. «Έτσι θα έλεγες. Φυσικά και έτσι θα έλεγες».

Δάκρυα σκάλωσαν στο πίσω μέρος του λαιμού της, καθώς θυμήθηκε τη μάχη στο Λάιτλαρκ, με αίμα παντού, ντρεκ να σκίζουν τον ουρανό με τα νύχια τους. *Τον Σίελ να πεθαίνει, την Έιβελ να κρατάει το σώμα του δίδυμου αδελφού της.* «Δε χρειαζόταν να πεθάνουν». Ένας λυγμός έγδαρε τα πλευρά της. «Γιατί, Γκριμ; Γιατί έπρεπε να επιτεθείς;»

«Ξέρεις γιατί». Τα λόγια του ήταν σιγανά. Ήρθε πιο κοντά της, αλλά εκείνη οπισθοχώρησε, αρνούμενη να γεφυρώσει το χάσμα ανάμεσά τους.

Όντως ήξερε. Σχεδόν μπορούσε να το δει τώρα, την πράξη που είχε προκαλέσει όλον αυτόν τον θάνατο – την ανεξέλεγκτη δύναμη που είχε εξαπολύσει για να σώσει τον Γκριμ, σκοτώνοντας την ίδια στην πορεία.

Εκείνος την είχε φέρει πίσω, δένοντας τη ζωή του με τη δική της, αλλά ήταν μονάχα μια προσωρινή λύση. Μόνο η πύλη του Λάιτλαρκ που οδηγούσε σε έναν άλλον κόσμο, με απεριόριστη δύναμη, πρόσφερε μια μόνιμη λύση.

«Θα μπορούσες να μου το είχες πει. Θα μπορούσες να το είχες συζητήσει. Θα μπορούσαμε να το είχαμε πει στον Όρο...»

«Ο Όρο θα πεθάνει αν χρησιμοποιήσουμε την πύλη. Δε θα είχε συμφωνήσει μ' αυτό». Έμεινε σιωπηλός μια στιγμή. Μετά: «Ούτε εσύ θα είχες συμφωνήσει μ' αυτό».

Φυσικά και δε θα είχε συμφωνήσει. Η πύλη του Λάιτλαρκ βρισκόταν στα θεμέλια του νησιού. Αν τη χρησιμοποιούσαν, αυτό θα σήμαινε τον θάνατο του Λάιτλαρκ και του Όρο, ο οποίος ως βασιλιάς ήταν δεμένος μαζί του.

Κούνησε το κεφάλι της, μορφάζοντας από όλον αυτόν τον θάνατο γύρω της. «Στ' αλήθεια θα άφηνες το Λάιτλαρκ να καταστραφεί; Θα καταδικάζες τα υπόλοιπα βασίλεια ενώ θα οδηγούσες το δικό σου σ' έναν κόσμο για τον οποίο δε γνωρίζουμε τίποτα; Για μια γυναίκα;» Δεν έβγαζε νόημα.

Ο Γκριμ συνοφρυώθηκε. «Όχι για μια γυναίκα», έφτυσε, λες και τα λόγια της τον πρόσβαλαν. Έκανε ένα βήμα προς το μέρος της. «Για τη σύζυγό μου».

Σύζυγος. Η λέξη ξεκλείδωσε χίλιες αναμνήσεις με τους δυο τους, έναν χρόνο πριν από την Εκατονταετηρίδα. Να τσακώνονται. Να ερωτεύονται. Να παντρεύονται. Όλες τους στιγμές που δε θυμόταν – μέχρι πρόσφατα. Έκλεισε σφιχτά τα μάτια της με αγανάκτηση. «Ξέρεις τι εννοώ. Μια ζωή για να ρισκάρεις χιλιάδες. Αυτό είναι... εγκληματικό. Εγωιστικό. Τερατώδες».

Η Άιλα μπορούσε να νιώσει τον Γκριμ να έρχεται πιο κοντά. Όταν άνοιξε τα μάτια της, βρισκόταν ακριβώς μπροστά της. «Καρδιά μου», είπε σταθερά. Τα καρφιά στους ώμους του τον έκαναν να μοιάζει με δαίμονα. Η λεκιασμένη με αίμα πανοπλία του γνάλιζε κάτω από το φεγγαρόφωτο. «Αν είναι έγκλημα να διεξάγεις πόλεμο για μια γυναίκα, τότε μπορείς να με θεωρείς εγκληματία». Πιο κοντά. «Αν το να σκοτώνω χιλιάδες για να σε κρατήσω ζωντανή είναι λάθος, τότε μπορείς να με θεωρείς μοχθηρό». Τώρα έπρεπε να γείρει το κεφάλι της πίσω για να τον δει καθαρά. Εκείνος έσκυψε. Η ανάσα του ήταν καυτή πάνω στο στόμα της. «Αν η τεράστια αγάπη μου για σένα είναι η καταστροφή μου... τότε μπορείς να με θεωρείς ήδη χαμένο».

Η φωνή της έτρεμε. «Αυτό είναι αηδιαστικό. Είσαι... είσαι ένα

τέρας». Έλεγε τις λέξεις ξέροντας ότι αυτό την καθιστούσε υποκρίτρια. Το έδαφος στο οποίο στέκονταν τώρα, οι εκατοντάδες θάνατοι γύρω τους... το είχε κάνει... για κείνον. Για να τον σώσει.

Είμαστε τέρατα, Καρδιοφάγε, της είχε πει ο Γκριμ κατά τη διάρκεια της Εκατονταετηρίδας. Είχε δίκιο.

Όμως αυτό δε σήμαινε ότι δεν μπορούσε να αλλάξει.

Ο Γκριμ είχε υποσχεθεί να βάλει ένα τέλος στη μάχη, αν επέστρεφε μαζί του. Είχαν ήδη χαθεί πολλές ζωές. Το Λάιτλार्κ έχανε. «Απόσυρε όλους τους πολεμιστές σου και τα ντρεκ. Αμέσως».

«Έχει ήδη γίνει». Στο χέρι του εμφανίστηκε το σπαθί που έλεγχε τα φτερωτά τέρατα. «Έχει τελειώσει».

Ήταν το σπαθί που έψαχναν στο παρελθόν. Εκείνο που είχε ξεκλειδώσει η ίδια για να το χρησιμοποιήσει ο Γκριμ.

Εκείνη έφταιγε για όλα.

Τα ντρεκ είχαν σκοτώσει τόσο πολλούς ανθρώπους. Είχε οδηγήσει τους φίλους της σε ένα μακελειό. Οι δυνάμεις του ίδιου της του συζύγου τούς είχαν εξολοθρεύσει.

Οι επιζώντες θα πρέπει να τη θεωρούσαν προδότρια. Θα πρέπει να πίστευαν ότι τους έλεγε ψέματα από την αρχή. Αυτό τη σκότωνε, αλλά τα αισθήματά της δεν είχαν σημασία αν το να πάει με τον Γκριμ αποτελούσε εγγύηση για την ασφάλειά τους. «Διάταξε όλα τα ντρεκ να παραμείνουν κάτω από το έδαφος και βάλε το σπαθί πίσω στην κρυψώνα του κλέφτη. Ορκίσου ότι δε θα το χρησιμοποιήσεις ξανά».

Περίμενε μεγαλύτερη αντίσταση από τον Γκριμ, όμως τα λόγια βγήκαν με ευκολία από το στόμα του: «Τ' ορκίζομαι»

Πίεσε την τύχη της. «Ορκίσου ότι δε θα προσπαθήσεις να χρησιμοποιήσεις ξανά την πύλη».

Αυτή τη φορά δεν είπε τίποτα.

«Ορκίσου το».

«Αν το κάνω, θα πεθάνεις εδώ», είπε ο Γκριμ. «Όλοι μας θα πεθάνουμε».

Η ζωή του Γκριμ ήταν δεμένη μ' εκείνες των υπηκόων του. Τώρα, η μοίρα όλων τους ήταν δεμένη με τη δική της. Κοίταξε γύρω

της, τα πτώματα. Τις ζωές που είχε πάρει ήδη. «Δεν έπρεπε να είχες δέσει τον εαυτό σου μαζί μου». Έκλεισε ξανά τα μάτια της και δάκρυα κύλησαν στο πρόσωπό της.

Ο αντίχειρας του Γκριμ πέρασε πάνω από τη γραμμή του σαγονιού της, σκουπίζοντας τα δάκρυα. «Θα το ξανάκανα», είπε, με τη φωνή του βραχνή στ' αυτί της. «Θα το ξανάκανα χίλιες φορές, καρδιά μου, πρέπει να το ξέρεις αυτό. Ανάμεσα στον κόσμο και σ' εσένα θα επιλέγω εσένα χίλιες φορές».

Πράγμα που σήμαινε ότι ήταν στο δικό της χέρι να σώσει τον κόσμο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

ΘΡΟΝΟΣ

Η Άιλα θα μπορούσε να μείνει κλειδωμένη στο δωμάτιό της για μήνες, θα μπορούσε να πνιγεί στη μεταμέλεια και τη θλίψη. Το είχε κάνει κατά το παρελθόν, την πρώτη φορά που είχε ανακαλύψει τι είχε κάνει.

Όμως τα δάκρυστά της δε θα εμπόδιζαν τον Γκριμ να χρησιμοποιήσει την πύλη του Λάιτλαρκ. Δε θα τη βοηθούσαν να καταλάβει τη θανάσιμη προφητεία της προφήτισσας. Δε θα διασφάλιζαν ότι ο θάνατός της δε θα καταδίκαζε χιλιάδες ανθρώπους. Μόνο οι πράξεις θα έκαναν κάτι τέτοιο.

Έτσι, έθαψε τα συναισθήματά της όσο πιο βαθιά μπορούσαν να πάνε και αποφάσισε ότι ο μοναδικός τρόπος για να σιγουρευτεί ότι ο Γκριμ δεν κατέστρωνε πάλι σχέδια πίσω από την πλάτη της ήταν να λάβει μέρος σε κάθε συνάντηση. Σε κάθε γεγονός. Να παίξει τον ρόλο της συζύγου του, επειδή αυτό θα της εξασφάλιζε πρόσβαση.

Αρχίζοντας με την τελετή ταφής το επόμενο πρωί. Ο Γκριμ της είχε δώσει το δωμάτιό του –το δωμάτιό τους– και ξύπνησε την αυγή. Ο Λύγκας κόντεψε να διαλύσει τους στάβλους του Γκριμ κατά τα λίγα λεπτά που έμειναν χωριστά, και τώρα την κοιτούσε από τη γωνία του δωματίου –με τα πράσινα μάτια του να λαμπυρίζουν από ανησυχία– να πλέκει τα μαλλιά της σε ένα στέμμα, στο στίλ του Νάιτσεϊντ.

Διάλεξε το φόρεμά της προσεκτικά. Εδώ, περιτριγυρισμένη από εχθρούς, η εικόνα της θα είχε σημασία.

Γι' αυτό, όταν ετοιμάστηκε, έπιασε με τρεμάμενα δάχτυλα το κολιέ της με το χρυσό τριαντάφυλλο. Ήταν το μοναδικό πράγμα που της είχε απομείνει από τον Όρο, εκτός από τις αναμνήσεις της. Με τα δάκρυα να κυλούν στο πρόσωπό της, το ξεκούμπωσε και το γλίστρησε μέσα στην τσέπη της.

Στον καθρέφτη, σχεδόν δεν αναγνώριζε τον εαυτό της. Το πράσινο και το κόκκινο χρώμα των Γουάιλντλινγκ είχαν σχεδόν εξαφανιστεί – είχαν αντικατασταθεί από ένα μαύρο φόρεμα με αχνά τριαντάφυλλα κεντημένα στον κορσέ. Έμοιαζε με την αφοσιωμένη σύζυγο ενός Νάιτσεϊντ.

Ήταν ένα ψέμα, σκέφτηκε, καθώς μεταφέρθηκε με τη βοήθεια του αστροραβδιού της στο οπλοστάσιο του Γκριμ. Εκεί βρήκε το απόθεμα του θεραπευτικού ελιξίριου, εκείνου που έφτιαχναν οι Γουάιλντλινγκ για μάχη. Ένα μεγάλο μέρος του είχε ήδη χρησιμοποιηθεί, αλλά πήρε το περισσότερο απ' όσο είχε μείνει, σχεδίασε τη λιμνούλα με τα αστέρια και το έστειλε στο θεραπευτήριο του Λάιτλαρκ.

Ήταν ρίσκο, όμως εκατοντάδες τραυματισμένοι πολεμιστές θα πέθαιναν χωρίς τις θεραπευτικές του ιδιότητες. Ήταν το λιγότερο που μπορούσε να κάνει για να βοηθήσει, αφότου τους οδήγησε στη μάχη. Το Νάιτσεϊντ είχε αχανή λιβάδια όπου φυόταν το νάιτμπεϊν, το λουλούδι από το οποίο φτιαχνόταν το ελιξίριο. Δε θα τους έλειπε.

Έκλεισε την πύλη και γύρισε στο δωμάτιό της λίγο προτού χτυπήσει ο Γκριμ την πόρτα.

«Δε χρειάζεται να έρθεις», είπε εκείνος, παρατηρώντας τα πρησμένα μάτια της. Σήκωσε το χέρι του σαν να ήθελε να σκουπίσει ένα δάκρυ από το πηγούνι της, αλλά μετά, βλέποντας την έκφραση στο πρόσωπό της, φάνηκε να το ξανασκέφτηκε.

Η φωνή της ήταν ψυχρή. «Το ξέρω. Αλλά θα έρθω».

Στο Νάιτσεϊντ τα πτώματα θάβονταν. Οι πολεμιστές ενταφιάζονταν σε ένα ιερό κομμάτι γης με θέα την ακτή, κάτω από στοίβες στάχτης.

Ο αέρας μύριζε σάρκα και αλάτι. Φυσούσε τα μαλλιά της προς

τα πίσω, αποκαλύπτοντας τις μαύρες φουρκέτες που είχε προσθέσει. Ήταν διακοσμημένες με μαύρα διαμάντια για να ταιριάζουν με την κάπα της. Το κολιέ που της είχε δώσει ο Γκριμ, με το μεγάλο αστραφτερό μαύρο διαμάντι, τώρα ήταν σκόπιμα εμφανές στον λαιμό της.

Κάποιοι πήραν μια κοφτή ανάσα όταν το είδαν. Άκουσε ψιθύρους για την πέτρα γύρω από τον λαιμό της. Ήταν ένα σύμβολο του γάμου τους. Ίσως να μην είχαν πιστέψει ότι η ένωσή τους ήταν αληθινή, μέχρι που είδαν το κολιέ.

Αυτό δεν έδειχνε να έχει σημασία για τις νάιτσεϊντ οικογένειες που την κοιτούσαν με μίσος καθώς περνούσε μέσα από τις σειρές από τάφους και κατευθυνόταν προς τις πιο πρόσφατες στοίβες χρώματος. Δεν τους αδικούσε.

«Προδότρια. Δεν ανήκεις εδώ», άκουσε κάποιον να ψελλίζει. Είχε δίκιο. Ανήκε στο Λάιτλαρκ, θρηνώντας για τους θανάτους των ανθρώπων που είχαν πολεμήσει στο πλευρό της. Τώρα προσποιούνταν ότι τιμούσε τους ίδιους εκείνους πολεμιστές που τους είχαν σκοτώσει. Ένωσε αηδία και μίσος και θυμό μαζί με τις οικογένειες που θρηνούσαν.

Επίσης, ενοχή.

Φευγαλέες εικόνες με στάχτη και κόκαλα είχαν γεμίσει τα όνειρά της. Ο Λύγκας την είχε ξυπνήσει εκείνο το πρωί σκουντώντας τη με το κεφάλι του. Τα σεντόνια βρίσκονταν στο πάτωμα. Υπήρχαν γρατζουνιές στα χέρια της, σαν να είχε γδάρει η ίδια τον εαυτό της. Τα πλευρά της πονούσαν ακόμη από τους δυνατούς της λυγμούς.

Τώρα έθαψε αυτά τα συναισθήματα. Δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για να νιώθει τίποτα. Όχι τη στιγμή που η ίδια εκείνη καταστροφική δύναμη παραμόνευε κάτω ακριβώς από το δέρμα της, περιμένοντας να ελευθερωθεί.

Καθώς ο Γκριμ μιλούσε τιμώντας τους νεκρούς, εκείνη παρακολουθούσε κάθε του λέξη, ψάχνοντας κάποια ένδειξη ενός κρυφού σχεδίου ή απειλής ενάντια στο Λάιτλαρκ. Το μόνο που πρόσφερε εκείνος ήταν συλλυπητήρια. Μια σειρά από πολεμιστές στε-

κόταν πίσω τους, με τα κεφάλια τους χαμηλωμένα και τα σπαθιά καρφωμένα στο χώμα. Όταν η ομιλία του Γκριμ τελείωσε, ανέμισε το χέρι του, και λίγη από τη στάχτη που κάλυπτε τους τάφους σηκώθηκε στον ουρανό.

«Η Αυλή μου θα συγκεντρωθεί στην αίθουσα του θρόνου απόψε για να συζητήσουμε τα σχέδιά μας», της είπε ο Γκριμ, μετά τη συνάντησή του με όλες τις οικογένειες.

Κρατούσε μια μέγγενη γύρω από τα συναισθήματά της, για να μην αναρωτηθεί εκείνος γιατί της είχε διεγείρει το ενδιαφέρον. «Υπάρχει θέση για μένα;» Μελέτησε το πρόσωπό του, ψάχνοντας κάποια ένδειξη ενόχλησης από το αίτημά της. Δε βρήκε καμία.

«Πάντα υπάρχει μια θέση για σένα», είπε. «Έφτιαξα ο ίδιος τον θρόνο σου».

Όντως το είχε κάνει. Η Άιλα το θυμόταν τώρα. Ο Γκριμ τον είχε κατασκευάσει από τις ίδιες του τις σκιές.

Έπειτα από μερικές ώρες κατευθυνόταν σ' εκείνον τον θρόνο σαν φάντασμα. Οι αναμνήσεις θόλωσαν, το παρελθόν και το παρόν έγιναν ένα.

Θυμήθηκε την οργή όταν ο Γκριμ την είχε παρουσιάσει ως σύζυγό του στην Αυλή του –ως ισότιμή του– λίγο πριν φύγουν για την Εκατονταετηρίδα. Ο Γκριμ είχε καταστήσει σαφές ότι όποιος δεν τη σεβόταν δεν είχε σπίτι στο Νάιτσεϊντ, κι έτσι η διαφωνία δε σβήστηκε, δεν ξεριζώθηκε και δεν εξαφανίστηκε, αλλά συνέχισε να μεγαλώνει σαν ένα ζιζάνιο, κρυφά.

Αυτό το δωμάτιο... αυτοί οι θρόνοι... Αναγνώριζε αυτά τα πρόσωπα που την αγριοκοίταζαν, τον χώρο που ήταν γεμάτος υψηλόβαθμους στρατιώτες και ευγενείς.

Υποκλίνονταν μπροστά της επειδή ο Γκριμ θα τους ξεκοίλιαζε αν δεν το έκαναν. Μόνο εκείνος παρέμενε στητός. Την παρακολουθούσε να περπατάει προς το μέρος του με θαυμασμό που συνήθως απευθυνόταν στους θεούς. Όμως δεν υπήρχαν θεοί εδώ.

«Η ηγεμόνας σας επέστρεψε».

Δεν τόλμησε να διαμαρτυρηθεί κανείς.

Μια γυναίκα παρακολουθούσε από τη γωνία του δωματίου, με

το ένα της χέρι να ακουμπάει στο σημείο όπου διασταυρώνονταν τα κυρτά σπαθιά που σχημάτιζαν ένα Χ στο στήθος της. Η Άιλα την αναγνώρισε από το παρελθόν της. Ήταν η στρατηγός του Γκριμ, η Άστρια. Τα μακριά μαύρα μαλλιά της ήταν δεμένα πίσω σε μια πλεξούδα. Τα ψηλά, χλομά ζυγωματικά της έκαναν το πρόσωπό της να δείχνει ακόμα πιο αυστηρό. Τα σκοτεινά της μάτια επέστρεψαν σ' εκείνα της Άιλα, αφότου σάρωσαν το δωμάτιο για να εντοπίσουν τυχόν απειλές εναντίον του Γκριμ· και μισόκλεισαν με καχυποψία, σαν να εντόπισαν τη μεγαλύτερη απειλή απ' όλες. Από την πρώτη στιγμή που γνωρίστηκαν, η Άιλα κατάλαβε ότι η στρατηγός του Γκριμ δεν την αντιπαθούσε... απλώς δεν την εμπιστευόταν.

Η Άστρια θα αποτελούσε πρόβλημα. Το να βρίσκεται εδώ, σε εχθρικό έδαφος, σήμαινε να λέει ψέματα στον Γκριμ. Η Άιλα θα έπρεπε να κρύψει τον πραγματικό της σκοπό καθώς θα προσπαθούσε να δει τις επιλογές της. Τα αισθήματα του Γκριμ για κείνη θόλωναν τη λογική του, όμως η στρατηγός του θα έβλεπε τα πράγματα καθαρά.

Η Άιλα έφτασε στην άκρη του διαδρόμου και ο Γκριμ πήρε το χέρι της. Τη βοήθησε να ανέβει στον θρόνο της.

Σκιές κινούνταν όλο περιέργεια κάτω από το δέρμα της, σαν επεκτάσεις του ίδιου του Γκριμ, αλλά δεν τόλμησε να αποτραβηχτεί καθώς το πλήθος σηκωνόταν όρθιο.

Η Άιλα είχε την ξαφνική παρόρμηση να απελευθερώσει τη δύναμή της. Περιβαλλόταν από εχθρούς. Κάποια απ' αυτά τα άτομα τα αναγνώριζε όχι από το παρελθόν, αλλά από το πεδίο της μάχης.

Για χάρη του Όρο, θα καθόταν ανάμεσά τους. Θα μάθαινε τα σχέδιά τους. Και, αν έθεταν εκείνον και το Λάιτλαρκ σε κίνδυνο, θα τα σταματούσε.

«Και τώρα τι;» Μια φωνή τόλμησε να σπάσει τη σιωπή. Η Άιλα ήξερε ότι μόνο ένας στρατιώτης ήταν αρκετά ανόητος ώστε να μιλήσει με τέτοια τόλμη. Βρήκε την πηγή αμέσως, έναν γεροδεμένο άντρα που δύσκολα περνούσε απαρατήρητος. Φορούσε μια

πανοπλία ειδικά φτιαγμένη για το τεράστιο σώμα του. Τα μαλλιά του ίσα που έφταναν ως το κέντρο του κεφαλιού του. Κανείς δεν τολμούσε να σταθεί πολύ κοντά του, ακόμα και με τα χέρια του καλυμμένα. Απ' ό,τι φαινόταν, κανείς δεν ήθελε να τον αγγίξει. Ήταν ένας πανίσχυρος Νάιτσεϊντ που μπορούσε να ελέγξει ένα άτομο μέσω του αγγίγμάτός του, μια ικανότητα στο βασίλειό τους που είχε γίνει σπάνια μέσα στους αιώνες. Ο Γκριμ δεν έδωσε σημασία στον άντρα, ο οποίος συνέχισε να μιλάει σαν να ήθελε να προκαλέσει τον θάνατο.

«Κερδίζαμε. Μη νομίζεις ότι δεν ξέρουμε γιατί υποχωρήσαμε». Κοίταξε την Άιλα με έμφαση, με το βλέμμα του να καρφώνεται στην πέτρα που βρισκόταν ανάμεσα στα οστά της κλείδας της. «Αυτό το κολιέ. Είναι βδέλυγμα για...»

«Τάιναν». Η φωνή του Γκριμ ήταν το ίδιο κρύα και κοφτερή με τις σκιές που έμειναν ακίνητες από κάτω της. Κανείς δεν τολμούσε να κουνήσει ούτε βλέφαρο. «Ο πατέρας μου έπαιρνε τις γλώσσες των στρατιωτών του, είμαι σίγουρος ότι το θυμάσαι. Το να ακολουθείς διαταγές δεν απαιτεί να μιλάς, αυτό δεν έλεγε;» Συνοφρυώθηκε. «Μου φαίνεται περίεργο που σε άφησε να κρατήσεις τη δική σου. Ίσως πρέπει να το διορθώσουμε αυτό».

Προς τιμήν του, ο Τάιναν στάθηκε πιο στητός, αν και τα καλυμμένα με μέταλλο δάχτυλά του συγκρούστηκαν μεταξύ τους με οργή. Ήταν επικίνδυνος. Αλλά όχι για τον Γκριμ. Η δύναμη του Γκριμ ήταν το ίδιο αδιαμφισβήτητη με την παλίρροια. Έγινε αισθητή μέσα στο δωμάτιο. Θα μπορούσε να τους σκοτώσει όλους χωρίς να αφήσει τον θρόνο του, και το ήξεραν.

«Χάθηκαν εκατοντάδες», συνέχισε ο Τάιναν, με τη φωνή του να τρέμει από οργή. «Για μια γυναίκα, για...»

Ο Γκριμ σήκωσε το χέρι του και ο Τάιναν πάγωσε. Ο Νάιτσεϊντ έβγαλε έναν ήχο σαν γουργουρητό. «Αυτή η... γυναίκα είναι η σύζυγός μου», είπε καθαρά ο Γκριμ. «Και ηγεμόνας σου. Την υπηρετείς». Χαλάρωσε τη λαβή του, και ο Τάιναν τρέκλισε προς τα μπρος. «Και τώρα υποκλίσου».

«Ηγεμόνα, εγώ...»

«Είπα, υποκλίσου».

Η Άιλα παρακολούθησε τον άντρα, με τα μάτια του να αστράφτουν από μίσος, να πέφτει στα γόνατα.

«Πιο χαμηλά».

Ο άντρας τοποθέτησε τα χέρια του στο πάτωμα, με τα σιδερένια γάντια να χτυπούν με θόρυβο πάνω στην πέτρα.

«Πιο χαμηλά».

Οι ώμοι του Τάιναν έτρεμαν από απίστευτη οργή καθώς πίεσε το μέτωπό του στο πάτωμα.

«Τώρα», είπε ο Γκριμ, γέρνοντας ξανά πίσω στην πλάτη της καρέκλας του. Η φωνή του έγινε σχεδόν χαλαρή. «Μπορεί να υποχωρήσαμε... αλλά δε χάσαμε το Λάιτλαρκ».

Η Άιλα έμεινε ακίνητη.

Γύρισε το κεφάλι της πολύ αργά για να κοιτάξει τον Γκριμ. Δεν την κοιτούσε καν. Ο πανικός απλώθηκε σαν δηλητήριο στον θώρακά της.

«Το αντίθετο», συνέχισε. «Ανακτήσαμε την καλύτερή μας ευκαιρία να κατακτήσουμε το νησί. Τρεις ηγεμόνες ίδρυσαν το Λάιτλαρκ, μεταξύ των οποίων και ο πρόγονός μου». Μόνο τότε στράφηκε σ' εκείνη. «Και η δική της».

Η Άιλα δεν ανέπνεε.

«Ο βασιλιάς του Λάιτλαρκ είναι ερωτευμένος μαζί της», είπε ο Γκριμ, σαν να ήταν ένα αστείο. Λες κι εκείνη ήταν μια κατάσκοπος που είχε σταλεί για να κάνει τον Όρο, τον βασιλιά του Λάιτλαρκ, να την ερωτευτεί για να αποκτήσει πρόσβαση στη δύναμή του. Η Αυλή γέλασε. Οι στρατιώτες άρχισαν να μουρμουρίζουν. Η οργή της μετατράπηκε σε άγρια φωτιά. Τα χέρια της Άιλα άρπαξαν τα πλαϊνά του θρόνου, με τις αιχμηρές παρυφές των σκιών να χώνονται στις παλάμες της, κάνοντάς τες σχεδόν να ματώσουν. Ήθελε να τους αναγκάσει όλους να σωπάσουν. Ήθελε να τους πνίξει με τη δύναμη που φούσκωνε σαν κύμα μέσα της. Ήθελε να στραγγαλίσει τον Γκριμ. Ειδικότερα όταν με ένα μειδίαμα είπε: «Τώρα έχουμε όλα όσα χρειαζόμαστε για να πάρουμε το Λάιτλαρκ».

Η Άιλα παρακολούθησε τους στρατιώτες και τα μέλη της Αυλής του Γκριμ να βγαίνουν από το δωμάτιο ο ένας πίσω από τον άλλον, με το αίμα της να βράζει σε τέτοιο βαθμό, που ήταν θαύμα που δεν πήρε φωτιά. Τελικά, οι πόρτες έκλεισαν πίσω τους.

Η λεπίδα της βρέθηκε στον λαιμό του στη στιγμή. Τον ακινητοποίησε στο θρόνο του. Τα λόγια της έβγαιναν τρεμάμενα από την οργή και την προδοσία. «Χειριστικές, μοχθηρές παλιο...»

«Όσο κι αν θα ήθελα να ακούσω πώς τελειώνει αυτή η φράση», είπε ο Γκριμ, δείχνοντας αδιάφορος για τη λεπίδα κάτω από το πηγούνι του, «κράτησε τα σχόλιά σου για κάποια άλλη στιγμή, όταν θα έχεις στ' αλήθεια λόγο να με μισείς».

Του έδειξε τα δόντια της. Όλα όσα είχε μόλις πει...

«Δε σκοπεύω να εισβάλω στο Λάιτλαρκ, καρδιά μου».

Εκείνη βλεφάρισε με δυσπιστία. «Μόλις είπες...»

«Ξέρω τι είπα. Τους είπα αυτό που ήθελαν να ακούσουν για να κερδίσω λίγο χρόνο». Ψάξε τα μάτια της. «Η πύλη θα σε είχε σώσει... και επίσης θα είχε σώσει και τον λαό μου».

Χαμήλωσε ελάχιστα τη λεπίδα της. Αυτό δεν το περίμενε. «Θα τους έσωζε από τι;» Τα ντρεκ ήταν η μεγαλύτερη απειλή γι' αυτούς στο παρελθόν, αλλά τώρα είχαν εξαφανιστεί. Ο Γκριμ τα είχε εξορίσει κάτω από το έδαφος και είχε κρύψει καλά το σπαθί, όπως του είχε ζητήσει εκείνη να κάνει.

«Από τις καταιγίδες», είπε απλά. «Τις πιο θανάσιμες που μπορείς να φανταστείς».

Πρώτη φορά το άκουγε αυτό. Και είχε εξερευνήσει το Νάιτσεϊντ επί έναν χρόνο πριν από την Εκατονταετηρίδα.

Θα πρέπει να ένιωσε τη σύγχυσή της, επειδή είπε: «Ξεσπούσαν κάθε μερικούς αιώνες, περιστασιακά, μετά κάθε δεκαετία, μετά κάθε μερικά χρόνια. Είναι απρόβλεπτες και καθεμία είναι χειρότερη από την προηγούμενη. Εκατοντάδες άτομα πεθαίνουν την εποχή των καταιγίδων».

Εκατοντάδες; Συνοφρυώθηκε, και ο Γκριμ ένευσε.

«Δεν είναι μόνο ο καιρός. Φέρνουν ασθένειες. Πλάσματα. Ολόκληρα χωριά έχουν ισοπεδωθεί από θηρία μέσα στη νύχτα. Οι κα-

ταιγίδες είναι πιο θανατηφόρες και από τις κατάρες. Τα ντρεκ εμφανίστηκαν κατά τη διάρκεια μιας τέτοιας καταιγίδας και δεν έφυγαν ποτέ».

«Πώς ξέρεις ότι θα έρθει μια εποχή καταιγίδων;»

«Υπάρχουν σημάδια», είπε. «Οι παλίρροιες αλλάζουν. Κάποια ζώα θάβονται μόνα τους κάτω από τη γη. Κρατάει περίπου τρεις μήνες. Ολόκληρο τον χειμώνα αυτή τη φορά, αν πρέπει να μαντέψω».

Η Άιλα κατάπιε. Επομένως, κινδύνευαν εκατοντάδες Νάιτσεϊντ.

Ίσως να ήταν ήδη καταδικασμένοι. Ούτε η διάρκεια της δικής της ζωής ήταν σίγουρη... αν σκότωνε τον Γκριμ για να εκπληρώσει την προφητεία, θα χάνονταν όλοι τους...

Όχι. Αρνιόταν να δεχτεί αυτή τη μοίρα. Η προφήτισσα το είχε παρουσιάσει λες και το μέλλον της ήταν χαραγμένο σε πέτρα, αλλά αν υπήρχε τρόπος να το παρακάμψει, θα τον έβρισκε.

«Θα σε βοηθήσω. Θα σε βοηθήσω να σταματήσεις τις καταιγίδες».

Της ύψωσε το φρύδι του. «Λες να μην προσπάθησα;»

«Δεν προσπάθησες ποτέ μαζί μου». Είχαν συνεργαστεί κι άλλη φορά. Προς στιγμήν την τύφλωσαν οι αναμνήσεις. Η ανάσα της έγινε ασταθής. «Συνεργάσου μαζί μου. Εξασφάλισέ μας κι άλλο χρόνο, αρκετό για να βρούμε μια άλλη λύση εκτός από την πύλη».

Ήθελε να εξασφαλίσει και στον... εαυτό της αρκετό χρόνο για να αλλάξει τη μοίρα της.

Εκείνος δίστασε. Μετά ένευσε.

Η Άιλα αναστέναξε, γέρνοντας πίσω, και τότε συνειδητοποίησε ότι τον κρατούσε ακόμη ακινητοποιημένο με τα πόδια της.

Το βλέμμα του Γκριμ γλίστρησε αργά στο σώμα της και σταμάτησε στο στρίφωμα του φορέματός της που είχε σκαλώσει ψηλά στον γοφό της. Το δέρμα της μυρμήγκιασε από το κρύο.

Για μια στιγμή φαντάστηκε το χέρι του να τυλίγεται γύρω από τον γοφό της, να την τραβάει μπροστά για να κολλήσει πάνω του.

Από τη συγγραφέα του **LIGHTMARK**
No 1 μπεστ σέλερ της λίστας των *New York Times*

Η ΑΓΑΠΗ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΒΑΣΙΛΕΙΑ...

Η Άιλα Κράουν προσπαθεί να συνέλθει έπειτα από μια ανελέητη μάχη που έφερε συγκλονιστικές αλήθειες στο φως. Το μέλλον της καθώς και η μοίρα του κόσμου κρέμονται τώρα από μια καρδιά χωρισμένη στα δυο.

Καθώς η γραμμή ανάμεσα σε εχθρούς και φίλους δοκιμάζεται, η Άιλα είναι πιο αποφασισμένη από ποτέ να κατανοήσει την τελική προφητεία του μάντη και να αλλάξει την τρομακτική μοίρα της. Όμως έρχεται μια καταιγίδα. Και μαζί της ένα κακό μεγαλύτερο από οτιδήποτε έχουν αντιμετωπίσει ποτέ τα βασίλεια.

Θα καταφέρει η Άιλα να σώσει τον κόσμο –
ή θα τον καταστρέψει;

Από 14 ετών

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ISBN: 978-618-01-6127-4

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 31557